

Miklya Zsolt

A rőt pokróc balladája

Felfeslett már az éjszaka,
hajnalra elkopott,
álomfoszlányok közt megint
bizonytalan vagyok,

pontokba szedve sem tudom,
mit rejt a nap szele,
lány energiahuzatán
mivégre és mire

ébredtem fel, tűnődve, mint
egy régi költemény,
miben még azért kötelez
a hinni kész remény,

ám kötelezettségemet
kikezdi hajnalom,
napfúzió, maghasadás,
és ez az én bajom,

hogy annyiféle módokon
hasad tovább a vágy,
másik arcban füröszteni
legalább önmagát,

és annyiféle gondolat
találkozik megint,
terelni félre mind a jajt,
a pusztulást, a kínt,

a felforgató lázakat,
erőfitogtatást,
a hét lakatra zárt torony
titoktalan szavát,

miközben végleg elkopott
a jól bevált szövet,
kikandikáló bőrömet
nem védi semmi meg,

a hajnal rőt, hálózatos
pokrócát rám veti,
szélfogónak esélytelen,
de azért valami.

A vándor macska balladája

Csersav szárad a porcelánra,
kabátakasztó elszakad,
már nem kérdezed, mi az ára,
tenyérből eteted magad.

Megnőttek mind, bátor szelindek,
vidám puli és vizsla sem,
egy macska csak, ki búcsút intett,
átvergődött folyón, vizen.

Fél évig tartott vándorútja,
ősztől tavaszig érkezett,
az időkaput egyszer nyitja,
csak egyszer az emlékezet.

Nyugszékben szülte kiscicáit,
amiben anya haldokolt,
mint ki szabad, családot áhít,
s még ilyen helye sose volt.

De nem maradhatott, a szomszéd
– mindig a másik a hibás –
panaszkodott, és nem tudom, mért,
hallgattunk rá, mi, ostobák.

Jó helyre vittük, barátokhoz,
a Dunántúlra a cicát,
egy napig sem maradt, úgy tudtuk,
kőbor macska lett a galád.

De fél év múlva egyszer ott állt,
sebesült-kopott hontalan,
szemünkbe nézett, tudta, mit vár,
itt van otthon, otthontalan

is itt lehet csak, s újra eltűnt,
azóta sincs más állatunk,
csak egy teknős, de arra meg még,
hogy útra keljen, várhatunk.

Az emlékezet összemoshat
és egyberázhat múltakat,
csersav szárad a porcelánra,
tenyérből eteted magad.